

kort, den skulde ikke slutte før med Barnets 16. Aar. Ministeren mente, at Aarsagen var, at der var for mange Fag i Skolen. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at der i hvert Fald er eet Fag for mange, det er Religionsundervisningen. Hvis Religionsundervisningen stryges, faar man Plads til mange andre Ting, som Barnet kan forstaa — Religion kan Barnet dog ikke forstaa, det er noget, det maa henslæbe Tiden med. Vil man have, at Barnet skal have Religionsundervisning — bevares vel, saa kunne Forældrene selv lade dem lære, men vil man afhjælpe det Savn, som det er, at Eleverne i de tekniske Skoler savne de fornødne elementære Kundskaber for at kunne forstaa den tekniske Undervisning, maa det være ad den Vej, at man forlænger den almindelige Skoleundervisning. Jeg tror, at Religionsundervisningen som oplærende Skolefag er overflødig.

Med disse, jeg kan ikke sige faa Bemærkninger, vil jeg slutte og bede de højtærede Ministre tage mine Henstillinger til Følge.

Johannes Pedersen: Der er under indeværende Finanslovdebate talt saa meget om Sparekommissionen og dens Arbejde, og det er mest Anker, der ere fremsatte over det Arbejde, den har udført. Det berører ofte Forhold, som adskillige af Tingets Medlemmer baade personlig og paa anden Maade ere berørte af, og man vil derfor gerne kritisere det Arbejde, som Kommissionen har udført. I Henhold hertil vil jeg omtale kun et Par Spørgsmaal. Det første er et ganske lille Spørgsmaal, som der muligvis ikke er tænkt ret meget over, men som har eksisteret ogsaa paa de foregaaende Finanslove. Baade i Registret, i selve Finansloven og i Anmærkningerne dertil er det hele Materiale opført som tospaltet, men det ses ikke, at der er Brug for den Talkolonne, idet ene og alene de ulige Tal benyttes i Registret til, hvad der staaar baade i Anmærkningerne og i selve Finansloven. Her kunde Sparekommissionen tage det Spørgsmaal op i Fremtiden at føre disse Bøger som enspaltede, hvad de i Virkeligheden ere, saa kunde vi bruge baade de lige og de ulige Tal. Det er et af de mindre Spørgsmaal, der ikke have saa meget at sige, men i alt Fald, der spares Tid ved ikke at skrive og trykke alle de overflødige Tal.

Et andet Spørgsmaal, jeg særlig vilde tale om, er Husmandskreditforeningerne. Det ærede Medlem fra Storeheddinge (J. Andersen) har fremdraget et Forhold an-

gaaende disse, og vel særlig adresseret til den jydsk Husmandskreditforening. Jeg vil paa det bestemteste tilbagevise den Beskyldning, han har udslynget mod de forskellige Bestillingsmænd indenfor denne Forenings Rammer. Det ærede Medlem sagde, at naar Interessenterne i Husmandskreditforeningen skulde søge Laan, vare de henviste til at søge Kreditforeningens Repræsentanter og Vurderingsmænd. Hvis de nemlig ikke søgte dem, men Sagførere, vare de udsatte for, at Laanebevillingerne bleve mindre, og naar de søgte Bestillingsmændene, bleve de ordentlig trukne op. Dette Forhold var han af Husmænd opfordret til at paatale her ved Finanslovens første Behandling. Jeg vil paa det bestemteste tilbagevise denne Beskyldning. Jeg ordner ikke saa faa Laan Termin efter Termin, og jeg maa sige, at jeg har ikke en eneste Gang taget en Øre derfor. Det er ikke sjældent, der til Repræsentanterne og ogsaa de øvrige Bestillingsmænd indenfor Kreditforeningerne kommer Laanesager, i hvilke der er en Hund begravet. De paagældende have endog undertiden været hos Sagførere og forsøgt at faa Laan, men det har vist sig, at Laanebevillingerne ere strandede, fordi de ikke have faaet en eller anden Behæftelse ud af deres Papirer. Naar der saa er gaaet nogle Aar, ere de komne til enten en af Repræsentanterne eller ogsaa en af de andre Bestillingsmænd og have ved hans Hjælp faaet Laanet ordnet, og som Regel have de faaet det gjort gratis. Det ved jeg i alt Fald gælder det store Flertal af baade Repræsentanter og Vurderingsmænd — det blev ogsaa sagt i Forgaars af det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), og der er flere af Kreditforeningens Bestillingsmænd her i denne Sal, som kunne bevidne det — at de i Almindelighed udføre dette Arbejde gratis. Men der er noget, der tyder paa, at det er en Sagførers Ærinde, det ærede Medlem er gaaet. Hvis det er Tilfældet, saa vil jeg sige, at Medlemmerne i denne Sal ikke paa dette Omraade skulde gaa Sagførernes Ærinde. Jeg er overbevist om, at hvis Interessenterne en enkelt Gang maa betale et Honorar til de Bestillingsmænd, som hjælpe dem med at søge Laan, saa er det i alle Tilfælde et meget lille Honorar. Der er ganske vist et Tidspunkt, nemlig fra den Tid, de begynde at søge Laan, indtil de faa Laanet ordnet, hvor Bestillingsmændene i Henhold til Statutterne skulle hjælpe dem til Rette aldeles gratis. De maa ikke tage Betaling for at hjælpe dem med at faa Papirerne i Orden, saaledes at